

Arrest

nr. 51 725 van 26 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 september 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 augustus 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 15).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. VAN KELST verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 29 september 2006 een visumaanvraag gezinshereniging in bij de Belgische autoriteiten. In januari 2008 wordt de visumaanvraag goedgekeurd.

Op 13 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter), aan verzoekster ter kennis gebracht op 26 augustus 2010. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING : (1)

De betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (art. 11, § 2, eerste lid, 2°, van de wet):

Uit de gegevens van de vreemdelingendienst van de stad Antwerpen d.d. 11 augustus 2010 blijkt dat betrokkene niet meer samenwoont met haar echtgenoot.

Uit gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene sedert 21 april 2010 verhuisd is naar het hierboven vermelde adres, terwijl haar echtgenoot de heer E. B. M. (...) verblijft in de (...) te 2060 Antwerpen. Beiden staan ingeschreven als alleenstaand."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Verzoekster is het niet eens met de motieven van de bestreden beslissing. Verzoekster betoogt dat uit de voorliggende gegevens blijkt dat zich tijdelijk een probleem heeft gemanifesteerd in haar huwelijksleven. Dit blijkt duidelijk uit de aangifte van de onrustwekkende verdwijning van haar echtgenoot bij de lokale politie van Antwerpen op 16 februari 2010. Hierop volgend heeft zij een woning aangeboden gekregen van het OCMW. Haar adreswijziging is dus zuiver het gevolg van de omstandigheden. Verzoekster wijst erop dat zij zich op het ogenblik van de betekening van de beslissing reeds verzoend had met haar echtgenoot en zij officieel terug samen zijn ingeschreven sinds 20 augustus 2010 op hun gezamenlijk adres. Verweerder vermag louter op basis van de door haar geconsulteerde gegevens in het rijksregister niet besluiten dat zij niet meer voldoet aan de wettelijke voorwaarden. Op basis van deze gegevens kan verweerder niet afleiden dat er geen werkelijk huwelijksleven wordt onderhouden. Verzoekster erkent dat het impulsief en eenzijdig handelen van haar echtgenoot onvoorzichtig was, en dat het meer aangewezen zou zijn geweest zich tot de vrederechter te wenden teneinde dringende en voorlopige maatregelen te horen uitspreken op verzoek van één van de echtgenoten, maar wijst erop dat zij en haar echtgenoot thans herenigd zijn en de wederzijdse huwelijksverplichtingen terug hebben opgenomen. Verzoekster betoogt dan ook dat er allerminst sprake kan zijn van het niet onderhouden van een werkelijk huwelijksleven nu op datum van de bestreden beslissing de echtelieden reeds terug herenigd waren. De overheid heeft in deze minstens onzorgvuldig gehandeld door de daadwerkelijke feitelijke situatie van verzoekster niet te verifiëren en een beslissing te nemen welke kennelijk louter gebaseerd is op de gegevens van het rijksregister. Op basis van deze feiten zou minstens een aanvullend onderzoek moeten gedaan worden, waarbij zou kunnen worden vastgesteld dat de problemen van een andere orde waren dan het louter niet onderhouden van de huwelijksverplichtingen. Door geen verder onderzoek te verrichten is verweerder dan ook onzorgvuldig te werk gegaan.

In een tweede middel voert verzoekster de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Verzoekster wijst erop dat zij reeds sedert augustus 2005 gehuwd is en zij tot februari 2010 steeds heeft samengewoond en een normaal huwelijksleven heeft geleid met haar echtgenoot. Zij is dus reeds vijf jaar zonder problemen gehuwd met slechts een eenmalig incident van amper vier maanden. Verzoekster meent dan ook dat het niet ernstig is om zo snel te besluiten dat zij geen werkelijk huwelijksleven meer onderhouden. Zij meent dat het niet redelijk is om geen rekening te houden met de voorgaanden en de reeds ondergane duurtijd van het huwelijk niet in overweging te nemen, temeer daar verweerder zich louter op het rijksregister baseerde in plaats van op het geheel van de gegevens.

Gelet op de nauwe samenhang van beide middelen worden deze samen behandeld.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 11, § 2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

"§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in één van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

(...)

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

(...)

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de periode waarin de vreemdeling toegelaten is tot een verblijf voor beperkte duur. In dit verband vormen de redenen vermeld in het punt 1°, 2° of 3° een voldoende motivering gedurende de eerste twee jaren na

de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend. In de loop van het derde jaar na de afgifte van de verblijfstitel of in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend, volstaat deze motivering enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie.

*De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval van gegronde vermoedens van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te bekomen.
(...)"*

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De bestreden beslissing motiveert het volgende:

"De betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (art. 11, § 2, eerste lid, 2°, van de wet):

Uit de gegevens van de vreemdelingendienst van de stad Antwerpen d.d. 11 augustus 2010 blijkt dat betrokkene niet meer samenwoont met haar echtgenoot.

Uit gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene sedert 21 april 2010 verhuisd is naar het hierboven vermelde adres, terwijl haar echtgenoot de heer E. B. M. (...) verblijft in de (...) te 2060 Antwerpen. Beiden staan ingeschreven als alleenstaand."

Verzoekster meent dat zij wel nog een werkelijk huwelijksleven onderhoudt. Zij wijst erop dat het tijdelijke problemen betroffen en dat verweerder niet louter op de gegevens van het rijksregister had mogen voortgaan maar een aanvullend onderzoek had moeten verrichten en de daadwerkelijke feitelijke situatie had moeten verifiëren en dat verweerder ook rekening diende te houden met het feit dat zij reeds vijf jaar gehuwd is.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich niet uitsluitend heeft gebaseerd op de gegevens van het rijksregister, nu ook expliciet wordt verwezen naar de gegevens van de vreemdelingendienst van de stad Antwerpen van 11 augustus 2010 waaruit blijkt dat betrokkene niet meer samenwoont met haar echtgenoot. Uit het administratief dossier blijkt dat de stad Antwerpen naar aanleiding van verzoeksters vraag om verlenging, op 11 augustus 2010 aan de Dienst Vreemdelingenzaken heeft gemeld dat verzoekster en haar echtgenoot niet meer samenwonen. Zij wijzen er tevens op dat uit een vorig samenwoningverslag blijkt dat ze in Nederland zouden wonen. Dit samenwoningverslag dateert van 13 oktober 2009. Hieruit blijkt dat verzoekster en haar echtgenoot niet konden worden aangetroffen op het opgegeven adres en dat de burens verklaarden dat zij in Nederland zouden wonen.

In tweede instantie verwijst de bestreden beslissing ook naar de gegevens van het rijksregister, met name dat hieruit blijkt dat verzoekster sedert 21 april 2010 verhuisd is naar een ander adres en dat beiden ingeschreven staan als alleenstaand. Verzoekster betwist deze gegevens op zich niet. Zij meent echter dat het slechts tijdelijk van aard was, dat zij haar echtgenoot als vermist heeft opgegeven, dat zij inmiddels terug herenigd zijn en op de dag dat de bestreden beslissing werd betekend ook officieel terug op hetzelfde adres ingeschreven stonden.

De Raad leidt uit het hierboven gestelde af dat, zelfs indien de beweerde huwelijkproblemen slechts tijdelijk waren, deze veel langer duurden dan de beweerde vier maanden. Verzoekster stelt dat zij op 16 februari 2010 aangifte heeft gedaan van de onrustwekkende verdwijning van haar echtgenoot, doch uit het administratief dossier blijkt dat de dienst Vreemdelingenzaken van de stad Antwerpen, via de politie kon vaststellen dat verzoekster en haar echtgenoot op 13 oktober 2009 al niet meer samenwoonden. Verzoekster weerlegt dit niet met haar betoog noch met haar verslag van de aangifte van verdwijning bij de politie en met het verhoorverslag van het OCMW.

Verzoekster ontving een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister op 7 november 2008. Op 13 oktober 2009 -nog geen jaar later- stelt de dienst Vreemdelingenzaken van de stad Antwerpen vast dat verzoekster en haar echtgenoot niet meer samenwonen. Op 11 augustus 2010 stelt verweerder vast dat verzoekster en haar echtgenoot volgens het rijksregister op verschillende adressen ingeschreven staan, elk als alleenstaande. Verzoekster ontkent niet dat zij gedurende een periode uit elkaar waren en dat zij geen werkelijk huwelijksleven meer onderhielden. Zij geeft zelf aan dat de datum waarop zij terug samenwoonden op hetzelfde adres dateert van na de bestreden beslissing. Zij beweert dat zij reeds eerder opnieuw verzoend waren, maar brengt hier geen bewijzen van bij. Met het feit dat zij ongeveer vijf jaar gehuwd is, weerlegt zij evenmin de opgegeven motieven, nu zij hiermee niet aantoot ook een werkelijk huwelijksleven te hebben onderhouden. De Raad benadrukt nogmaals dat hij enkel een wettigheidstoezicht kan uitoefenen op de bestreden beslissing. Gelet op de onderzoeken die de verwerende partij reeds had gedaan en gelet op het feit dat verzoekster verklaart slechts op 20 augustus 2010 -aldus nadat de bestreden beslissing is genomen- opnieuw officieel samen te wonen, stelt de Raad vast dat verweerder wel degelijk zorgvuldig te werk is gegaan en op grond van de gevoerde onderzoeken, met name de overgemaakte gegevens van de stad Antwerpen op 11 augustus 2010 en de recente gegevens van het rijksregister over voldoende gegevens beschikte om tot een beslissing over te gaan. Rekening houdende met de aan verweerder gekende gegevens, kon verweerder op kennelijk redelijke en zorgvuldige wijze concluderen dat verzoekster en haar echtgenoot geen werkelijk huwelijksleven meer onderhielden en kon hij op grond van artikel 11, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, nemen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot schorsing en nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN